

obci náklady na úpravu a stavební změny. Z těchto zákonných ustanovení jest zřejmo, že nárok obce předpokládá zabránění bytu ve smyslu zákona. Avšak tohoto předpokladu zde není, neboť žalující obec žádá od žalovaného náhradu za postavení komínu, předsevzaté 14. ledna 1921, ačkoliv žalovaného jako vlastníka domu teprve usnesením ze dne 18. ledna 1921 zpravila o tom, že byla v jeho domu zabráněna kuchyň. Okresní politická správa potvrdila ovšem k stížnosti žalovaného toto usnesení obecního úřadu, avšak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. října 1921 rozhodnutí okresní politické správy pro vady správního řízení zrušil. Tím byl vyvrácen právní podklad žalobního nároku s hlediska výše uvedených §§ zákona o zabírání bytů a žalující obec není oprávněna dovolávat se tohoto zákona. Za tohoto stavu věci jest zbytečno rozeznávat, jak nesprávně míní odvolací soud, mezi úkony obce jako veřejného orgánu a mezi ryze soukromoprávním postavením obce jako strany ve smyslu §§ 10, 12, 13, 14, 15 a 20 zákona, neboť veškerá oprávnění obce vůči majetníku domu předpokládají zákonné zabránění bytu, kdežto v tomto případě proti žalovanému zákonné řízení ani zahájeno ani skončeno nebylo. Pro stanovisko žalující obce není ničeho získáno tím, že okresní politická správa s konečnou platností ve smyslu § 27 cit. zák. potvrdila usnesení obecního úřadu ze dne 18. ledna 1921, jelikož, nehledíc k tomu, že Nejvyšší správní soud ono rozhodnutí před podáním žaloby zrušil, §§ 13 a 18 zákona o zabírání bytů přiznávají obci nárok na náhradu za úpravy a stavební změny předsevzaté pouze po záboru («obec může zabráně byty a místnosti upravit a provést v nich stavební změny») a nikoliv za úpravy, provedené před zábořem, t. j. v tomto případě před usnesením žalující obce ze dne 18. ledna 1921. Proto není potřeba, jak nesprávně má za to odvolací soud, v tomto případě doplniti řízení s hlediska ustanovení § 18 zákona o zabírání bytů.

Čís. 2005.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Výpověď lze dáti buď současně s oznámením o zamýšleném převzetí, nebo když byl zábor poznamenán neb o poznámku jeho zažádáno. Lhostejno, že vlastník hodlá si do převzetí stěžovati.

Výpověď ze zabraněného majetku není předčasná proto, že nebylo dosud rozhodnuto o uplatněném nároku vlastníka na propuštění, pokud se týče vyloučení. Do výpovědi lze si stěžovati pouze z důvodů §§ 12—15 náhr. zákona.

Pracemi »sklizňovými« [§ 12 (2) náhr. zák.] míní se sklizeň zemědělská.

Nelze si stěžovati na řádně udělenou výpověď z důvodu, že soud, vyřizuje výpověď, nedbal té které formálnosti.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R II 419/22.)

O k r e s n í s o u d doručil výpověď Státního pozemkového úřadu hospodářicímú vlastníku. **R e k u r s n í s o u d** výpověď zamítl.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten smysl, že zamítl stížnost vlastníkovu do usnesení prvního soudu a zachoval výpověď v platnosti.

Důvody:

Námítky vlastníkovy stížnosti nejsou důvodny. Mylným jest názor, že výpověď jest předčasnou, poněvadž prý má předclázeti oznámení o zamýšleném převzetí. Vždyť § 23 náhradového zákona v novém doslovu (zákon ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n.) výslovně předpisuje, že se může výpověď podati současně s oznámením, což v době, kdy rekursní soud o výpovědi rozhodoval (4. října 1922), již platilo. Součinnost obou těchto úkonů však vlastníkovy stížnost sama doznává, ale na době doručení toho kterého aktu, na něž stížnost duraz klade, nezáleží. Ostatně celá tato otázka jest docela bezpředmětna, protože podle § 23 stačí k výpovědi úplně, když poznámka záboru byla vykonána (staré znění), nyní správně, když aspoň současně s výpovědí za ni se žádá (nové znění) a tu tvrdil Státní pozemkový úřad již ve výpovědi, že poznámka záboru vykonána byla již dříve, stížnost vlastníka to nepopírala, naopak zřetelně doznávala, řkouc, ta že vlastnictví nezjednává a předčasnosti výpovědi tedy prý nezhojuje. Také to, že vlastník hodlá podati stížnost proti převzetí ku správnému soudu, nečiní výpověď předčasnou, právě proto, že stačí již zábor sám, jakmile byl poznamenán neb se o poznámku současně žádá. Zabranost však vlastník nepopírá. Dle § 20 náhr. zák. n. zn. lze stížnost podati toliko z důvodu, že nebyla šetřena ustanovení zákona toho o výpovědi, tedy §§ 12—25, a to ovšem platilo v duchu zákona již i dle znění starého, třeba to tam nebylo ještě výslovně vytknuto. Ostatně nové znění platilo již, když rekursní soud rozhodoval. Může-li však býti důvodem stížnosti jen to, že nebylo šetřeno některého předpisu § 12—25 náhr. zák., je bezdůvodná stížnost, pokud se opírá o námítky, vyvozované z předpisů § 3 a) a § 11 záborového zákona, neboť tyto nejsou v §§ 12—25 náhr. zák. nijak dotčeny. Vyloučení ze záboru dle § 3 a) a propuštění z něho dle § 11 zábor. zák. nenastává samo sebou, nýbrž teprv výrokem Státního pozemkového úřadu (§ 7 čís. 1 a § 11 čís. 1 zák. o Stát. poz. úř.), jež úřad ten vynese, poněvadž zákon mluví tu o rozhodnutí teprv na návrh strany, i jsou proto i předměty nároku na vyloučení (na propuštění) tak dlouho zabrány, dokud vyloučení nebo propuštění nebylo právoplatně povoleno. Dle § 23 zák. náhr. může výpověď, jak řečeno, podána býti současně s oznámením o zamýšleném převzetí, avšak teprve na toto oznámení běží vlastníku dle § 3 lhůta k uplatnění nároku na propuštění, nemůže tedy to, že o tomto propuštění rozhodnuto ještě není, býti překážkou výpovědi. A to tím více platí i o vyloučení, k jehož uplatnění zákon vůbec žádné lhůty nepředpisuje. Může tedy o vyloučení a propuštění býti i kdykoli po výpovědi rozhodnuto. Nelze ovšem zneuznati, že tím vlastník může se ocitnouti ve svízelné situaci, ale dokud zákon není v tom směru změněn, nelze tu odpomoci výkladem, jenž jeho zřejmým předpisům a úmyslům odporuje, nýbrž dlužno strany odkázati na loyaltitu Státního pozemkového úřadu. Naprosto nelze domáhati se zrušení výpovědi pro domnělou neurčitost, an prý vlastník neví, které objekty budou mu ponechány, vždyť výpověď určitě praví, které Státní pozemkový úřad hodlá převzítí a proto vypovídá, jenže mu i přes výpověď možná některé z nich ponechá (§ 7 nové znění náhr. zák.). Rozbírati, zdali stát si některé nemovitosti ponechá a zda účele, pro něž tak učiní, budou všeužitečné anebo výdě-

lečné, jest naprosto předčasné, neboť o tom se výpověď nevyjádřila, a vývody stížnosti spočívají tu tedy na vratkém základě pouhých, ničím nezaložených domněnek. Logika věci vyžaduje, aby stát pudu napřed převzal a pak teprv může ji přidělit, nemůže to však učiniti současně, a že i půda lesní podléhá přidělu, dokazuje přece jasně § 10 zák. přiděl., nelze tedy z této vlastnosti půdy o sobě souditi na podržení její státem a tím méně k účelům výdělečným, kteráž otázka ostatně rovněž jest mimo rámec §§ 12—25 náhr. zák. Pod pracemi »sklizňovými« § 12 odstavec druhý zák. náhr. mluví se patrně sklizeň zemědělská, jak dokazuje její zákonný termin položený na 30. září. Chtíti z toho dovozovati něco pro lesy, jak činí stížnost vlastníka, jest úplně nemístné, tím spíše, když výsek lesů není vázán na určitou dobu roční a jest na různých stacích různý. Jak z prvopisu soudcova opatření zřejmo, nařídil vyhlášku na soudní desce obsahem úplně shodnou s výpovědí samou, což jistě stačí podle § 24 čís. 2 a 3 náhr. zák., jen podotknouti dlužno, že dle nového znění odpadlo označení dle místních názvů. Hlavní však je, že stížnost dle § 20 náhr. zák. může býti podána jen proti v ý p o v ě d i, jen při této nastává tedy otázka, bylo-li šetřeno předpisů §§ 12—25 cit. zák., t. j. zdali Státní pozemkový úřad, dávaje výpověď, ničeho z nich nezanedbal, dokonce však nemůže býti předmětem stížnosti, že soud vyřizuje správnou výpověď něčeho zanedbal, na př. právě ohledně vyhlášky, neboť i když se tak stalo, zůstává výpověď řádně daná v platnosti a jen na soudu bude, aby zameškané neb chybně zařízené napravil: běžíť lhůta výpovědní ode dne doručení výpovědi a nikoli ode dne jejího vyhlášení (§ 18 náhr. zák.), leda v případě § 18 a), o nějž zde nejde. Tím jsou všechny námitky stížnosti vyvráceny, rekursní soud měl tedy stížnost zamítnouti, a když se tak nestalo, bylo na dovolací stížnost Státního pozemkového úřadu tak rozhodnouti, jak se stalo. K tomu doložiti dlužno, že soud musí se omeziti na ty námitky, jež ve stížnosti byly vzneseny a nemůže přihlížeti k předpisům, jichž nedbání stížnost nevytýká. Stížnost vlastníka však nevytýkala, že celá ekonomie propachtována jest Moravské cukerní společnosti v H. a že tedy měla býti výpověď doručena (dána) této pachtýřce, i neprávem tedy rekursní soud vzal i to za důvod zamítnutí výpovědi.

Čís. 2006.

Veřejnému prodeji dle čl. 343 obch. zák. rovná se jinaké zpeněžení úřadem, bylo-li zboží mezi tím zabaveno pro státní hospodaření. Tento prodej jde na vrub strany, jež byla s plněním v prodlení.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 31. května 1920, čís. 371 sb. z. a n., o obchodu rannými bramborami.

Pro posouzení, zda umluvená cena nepřevyšovala směrné ceny, jest rozhodnou tolika doba, kdy smlouva byla uzavřena; doba dodání jest lhotejná.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, Rv II 249/22.)

Smlouvou ze dne 6. srpna 1920 ujednaly strany dodávku 20—25 vagonů ranných brambor, po 85 Kč za 100 kg. Prodátel zaslal kupiteli 10. srpna 3 vagony a 14. srpna 1920 2 vagony, kupitel vytkl pak dopisem